

Kihúzzák és ömlik a kék

*Vár az ember valami jót.
Csak úgy, ahogy a föld s az ég.
Nyitva felejtí a szemét.
Nyeli a sok dílibogyót.*

*A csillagok tüzes dugók.
Kihúzzák és ömlík a kék.
Inni, dalolni illenék.
De belepusztul, hogy kifolyt.*

*Örökké a mi lesz, mi volt.
Holott az igaz meg a szép.
Az éppen most mókuserék.
A süketnéma hírhozók.*

*Nézni, hogy honnan jön a drót.
S vakon inni meg a levét.*

Pécs

Bertók László

Ezt a mindenki sejti, hogy

*Ezt a befejezem napot.
Egy pont ide. Két szó oda.
Mintha madzagon tartana,
de most vele mozoghatok.*

*Ezt a kutyák meg farkasok.
És nem lehet tudni, hova.
Most minden kezdettől megy a.
S nem számít, hogy benne vagyok.*

*Ezt a mindenki sejti, hogy.
S mintha csak torka meg foga.
Most én fogom, nem a ciha.
Ki-be cipelem, tollazok.*

*Ezt a mégis sok, ami sok.
Ezt is magam. Most vagy soha.*

Pécs

Bertók László

Mint mikor titkon valaki

*Ahogy a száját beeszi
a csont és a sajgás közé,
s inkább nyelné, mint ejtené,
s úgy is csak félig mondja ki,*

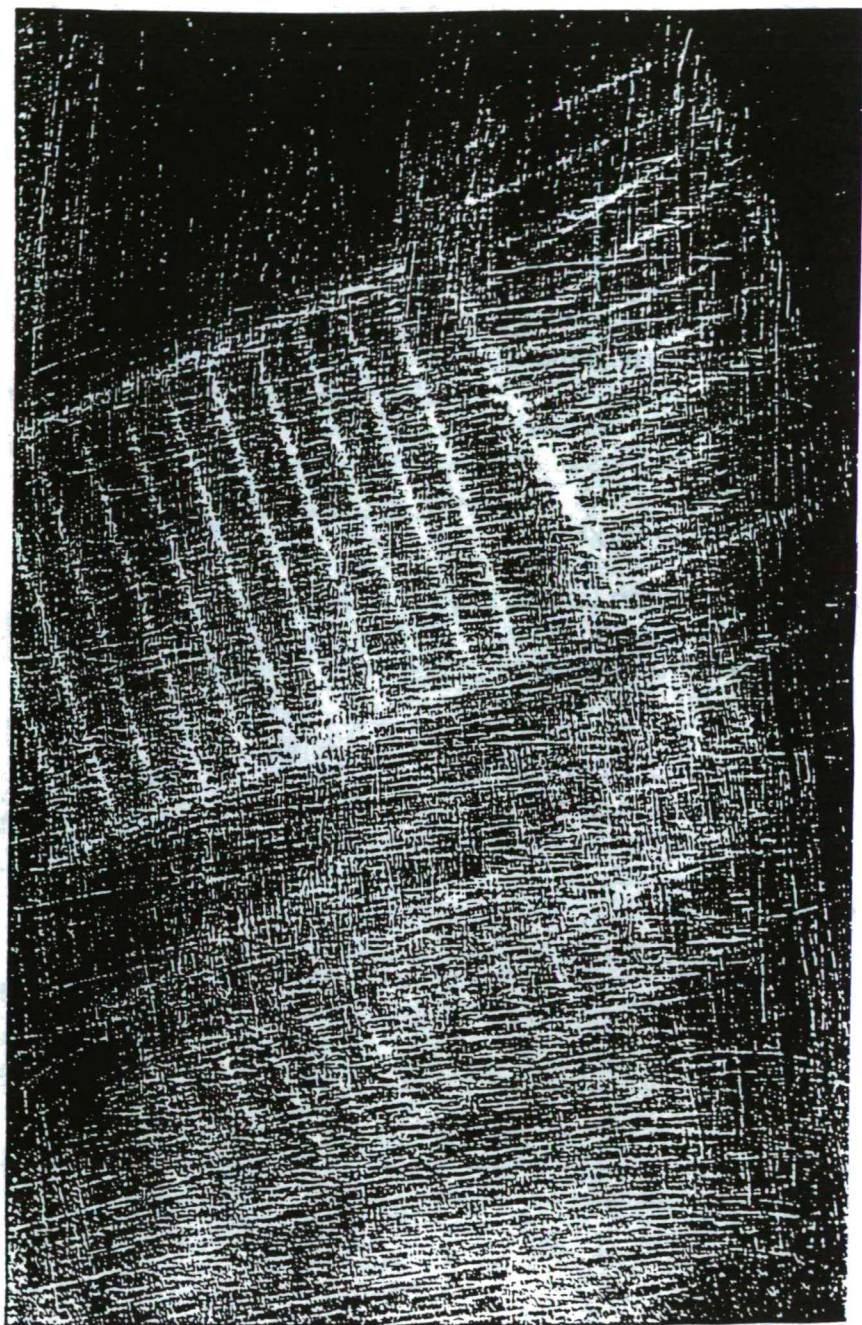
*mint mikor régi versei,
s az egész cső visszafelé,
a pillanat is senkié,
a kegyelem is egyszeri,*

*mint mikor titkon valaki,
de nem lehet tudni mivé,
s úgy fordul a tükör elé,
hogyan ki akarja játszani,*

*mint mikor már nem kérdezi,
csak hirtelen megértené.*

Pécs

Bertók László

Máté Gyula munkája